

ORATORIJ V LONDONU

Življenje spreobrnjenca Janeza Henrika Newmana po vrnitvi v Anglijo – o tem smo brali včeraj – ni spominjalo na počitek v mirnem pristanu. Klicalo ga je novo delo. V delavskem Birminghamu je bilo potrebno narediti vse, da tam zaživi duhovniška skupnost oratorija sv. Filipa Nerija. Dela jim ne bo zmanjkalo. Zanemarjena mladina, delavstvo in reveži so čakali na njihovo odprto roko in evangelijsko oznanilo o Jezusu Kristusu.

Leta 1848 je Janez Henrik postavil na noge prvi oratorij na angleških tleh in prevzel njegovo vodstvo. Kot oče je skrbel za red in upoštevanje pravil v duhu sv. Filipa Nerija. Člani oratorija so v njem videli duhovnega očeta, a kot odrasli ljudje niso bili vajeni poslušnosti in so imeli še druge napake. Lahko bi nastopil s trdo roko, a to ni bilo v njegovem značaju. Težave je reševal s potrpežljivostjo in molitvijo k sv. Filipu.

Prihajali so novi člani skupnosti, nekateri so tudi odšli. Med tistimi, ki so vstopili in ostali, je bil oče Frederick William Faber. Pred tem je bil v Oxfordu, prestopil je v Katoliško cerkev in postal duhovnik. Imel je izreden dar spreobračanja ljudi. Ustanovil je svojo redovno skupnost. Ko se je Newman vrnil v Anglijo, se je Faberjeva skupina v celoti pridružila oratoriju. Večkrat so se v pogledih razhajali. Kot spreobrnjeneci so bili zelo goreči apostolski možje, toda

bolj rimski od Rima in bolj katoliški od papeža. Newmana so imeli za pretirano previdnega in togega.

Število članov oratorija v Birminghamu je naraslo in leta 1849 se je skupina z očetom Fabrom odselila v London in tam ustanovila drugo postojanko. Naredili so veliko dobrega. Oba oratorija sta zaživela samostojno življenje. Oče Faber je postal znan po svojih knjigah o duhovnosti. V slovenščini je med drugo svetovno vojno izšla njegova knjiga *Duhovna rast krščanskega človeka* na več kot 600 straneh.

Skupnost v Birminghamu se je dokončno preselila na mesto, kjer deluje še danes. Zgradili so cerkev in hišo za bivanje. Oratorij je postal središče dušnopastirskega dela. Newman in drugi duhovniki so maševali, pridigali, spovedovali, obiskovali bolnike, skrbeli za brezdomce, zapornike in za otroke v ubožnici. Po napornih urah takšnega dela se je Newman umaknil v sobo, skrbel za hišne zadeve, potem pa se posvetil pisanju govorov, člankov in knjig. Niz njegovih predavanj v Londonu je bil tako uspešen, da je iz Rima prejel naslov doktorja teologije. Njegovi spisi so polni bogatih in dognanih misli, izraženih z vso natančnostjo in čutom za lepoto.

Kadar ni pisal pridig in razprav, je pisal pisma, cele šope pisem. Ohranjenih in objavljenih je okoli dvajset tisoč. Z njimi je bil duhovni voditelj neštetim znancem in prijateljem. Našel je prave besede, da je človeka potolažil, pomiril, ohrabil ali tudi opomnil in poučil. Pisali so mu mnogi, ki so razmišljali o tem, da bi postali katoličani. Drugi so potrebovali jasno besedo in nasvet. Nekatere pa so mučili dvomi in notranji nemir. Tem je svetoval, da potrpežljivo počakajo, da pridejo do jasnosti. Na listu papirja so se druga za drugo nizale prijazne, tople in stvarne besede.



Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Marija je rodila, dojila in materinsko negovala večnega Boga kot otroka. Kakšno spoštovanje in strmenje nas morata napolnjevati ob spoznanju, da je bilo ustvarjeno bitje, Marija, ki je ena izmed nas, deležno takšne tesne bližine Boga samega!

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!